

עשרים וחמישה קילו

וו. דרוגונסקיי

הידד! מישקה ואני קיבלנו כרטיסים למועדון "מטליסט" לחגיגת ילדים. זה דודה גוסיה השיגה לנו, היא שם המנקה הראשית. היא נתנה לנו כרטיס אחד, אבל כתוב עליו "לשני ראשים" כלומר הראש שלי והראש של מישקה. שמחנו מאוד, במיוחד שהמועדון לא רחוק, מעבר לפינת רחוב.

אמא אמרה "רק אל תשתוללו שם" ונתנה לנו כסף, חמישה עשר קופייקות לכל אחד.

והלכנו לשם.

במלתחה היה שם המון רב ותור ארוך.

אנו עם מישקה היינו האחרונים והתור התקדם לאט מאוד. ואז מלמעלה נשמעה

מוסיקה ואנו רצנו הנה והנה, כדי למהר ולהוריד את המעילים, וכך גם עשו הילדים האחרים, כי פחדו שיפסידו את הדבר המעניין ביותר.

אבל אז, מאין שהוא הופיעה דודה דוסיה.

"דניסקה ומישקו! מה אתם מסתובבים

כאן. בואו הנה!" רצנו אליה ולה יש חדרון

נפרד תחת המדרגות, שם עומדים

מטאטאים ודליים. דודה גוסיה לקחה את החפצים שלנו ואמרה "כאן גם תתלבשו, פוחזים!"

ואנו עם מישקה עלינו למעלה במדרגות. שם באמת היה יפה! אין מה לדבר! כל הקירות היו מכוסים בניר צבעוני, סרטים ודגלים, בכל מקום היו מנורות צבעוניות ובקהל התהלכו אומנים מחופשים - אחד ניגן בחצוצרה, שני בתוף. דודה אחת הייתה לבושה כמו ג'ירף, והיו גם ארנבות ומראות עקומות ופטרושקה.

ובקצה האולם הייתה דלת ועליה כתוב "חדר הפתעות".

שאלתי "מה זה?"

"זה כל מיני משחקים."

ובאמת היו שם כל מיני משחקים.

לדוגמה היה שם תפוח על חוט, וצריך היה לשים ידיים על הגב ולנסות לנגוס בתפוח. אבל הוא הסתובב על החוט ולא

נתן. זה קשה מאוד וגם מעצבן. אני תפסתי את התפוח פעמיים בידיים ונשכתי, אבל לא נתנו לי לאכול אותו ורק צחקו ולקחו אותו ממני.

והיה גם ירי בקשת, ובקצה החץ לא היה חוד אלא עיגול גומי שיכול היה להידבק. ומי שקולע בתמונה, ממש במרכז, ששם מצוייר קוף, מקבל פרס - עוגית עם פתק מזל.

מישקה ירה ראשון. הוא כיוון הרבה זמן וכשירה שבר מנורה בצד ובקוף לא קלע...

אמרתי "אוך, אתה צלף!"

"אני עוד לא התאמנתי מספיק! אילו נתנו חמישה חצים הייתי מתאמן וקולע. וכך,

לאן שהוא הלך!"

אמרתי "תן, תן לי! תראה איך אני אקלע בקוף!"

הדוד שהיה ממונה על הקשת הלך לישר את הקוף, שקצת התעקם. ואני התכוננתי

והוא לא כאן. ולאן הלך אינני יודע.
החלטתי לנסות. אולי אני שוקל עשרים
וחמישה קילו? זו תהיה הצלחה!..
התור התקדם והליצן בכובע מזיז את
המנופים וכל פעם צוחק וצוחק "לך עודף
של שבעה קילו, אוכל פחות לחם!"
שיק-שיק "ואתה, חבר נכבד, אוכל פחות
מדי דייסה. סך הכל שוקל תשע-עשר
קילו. תבוא בשנה הבאה." שיק-שיק, וכך

וחיכיתי שהוא יגמור לסדר והקשת הייתה
מאוד מתוחה וכל הזמן חזרתי "תכף
אפגע בקוף הזה" ופתאום החץ נפלט
וחלופ! פגע לדוד בגב, ושם על הגב נדבק.
כולם סביב צחקו והדוד הסתובב כמו נשור
וצעק "מה מצחיק כאן? אינני מבין! ברח
פרחח, לא אתן לך יותר שום קשת!"
אמרתי "לא צריך!" והלכתי משם. ממש
מוזר איך לא האיר לנו מזל, ואני כעסתי
מאוד, וכך גם מישקה.

ואז ראינו - מאוזניים. ולידם תור לא גדול
וכולם מדברים וצוחקים. וליד המאזניים
עומד ליצן.

שאלתי "מה המאזניים אלה?"
והליצן אומר "תעמוד ותישקל. אם תשקול
עשרים וחמישה קילו בדיוק, יש לך מזל.
תקבל פרס, מינוי שנתי לכתב עת מצוייר
"נמלונת".

אמרתי למישקה "אולי ננסה?", הסתכלתי

משחק 'חם - קר'?"
ואני "מי לא מכיר!"
והוא אומר "אצלך זה חם מאוד יצא. אתה
שוקל עשרים וארבע קילו וחמש מאות
גרם. רק חצי קילו חסר. חבל! שלום!"
תחשבו, רק חצי קילו חסר!
מיד קיבלתי מצב רוח. איזה יום לא
מוצלח!
והנה מישקה חוזר.
שאלתי "ולאן הלך כבודו?"
ומישקה "שתיתי מיץ."
אמרתי "יפה, אין מה לדבר. אני כאן
משתדל להשיג עיתון "נמלונת" והוא
שותה מיץ."
וסיפרתי לו הכל. והוא ניסה על המאזניים.
הליצן הניע מנופים וצחק "רק קצת יותר
מדי! עשרים וחמישה קילו, חמש מאות
גרם. אתה צריך לרזות. הבא בתור!"
מישקה ירד ואומר "איך, לשווא שתיתי

חלאה, כולם צוחקים והולכים, התור
מתקצר ואף אחד לא שוקל עשרים
וחמישה קילו בדיוק. והנה מגיע התור
שלי.
אני עולה על המאזניים, מנופים עושים
שיק-שיק והליצן אומר "הו-הו, אתה מכיר

מיץ.."

ואני "ומה עניין מיץ לכאן?"

"אני שתיתי כל הבקבוק! מבין?"

ואני "אז מה?"

וכאן מישקה התרגז "אינך יודע שבבקבוק

בדיוק חצי ליטר מיץ?"

"אני יודע, אז מה?"

וכאן מישקה ממש התחיל לצעוק "וחצי

ליטר מיץ זה חצי קילו. חמש מאות גרם!

אילו לא שתיתי, הייתי שוקל בדיוק עשרים

וחמישה קילו!"

"נכון."

ובאותו רגע ממש תפסתי.

"מישקה" אמרתי "מישקה! ה'נמלונת'

שלנו!"

והוא עוד שואל "איך?"

"זה כך. הגיע זמן שלי לשתות. לי חסר

בדיוק חמש מאות גרם!"

מישקה קפץ מיד "הכל ברור. בוא נרוץ

למזנון!"

הלכנו וקנינו בקבוק מים, הזבנית פתחה

אותו ומישקה עוד שאל "דודה, ובבקבוק

זה בדיוק חצי ליטר, לא חסר?"

הזבנית התרגזה "אתה קטן ומדבר

שטויות כאלה!"

לקחתי את הבקבוק, התיישבתי לשולחן

והתחלתי לשתות. מישקה עמד לידי

והסתכל. המים היו קרים מאוד. אבל

שתיתי כוס שלמה בלגימה אחת. ואז

מישקה מזג לי כוס שניה ובבקבוק נשאר

עוד הרבה מים. אבל לי כבר לא התחשק

לשתות יותר.

מישקה אמר "קדימה, אל תתעכב."

ואני אמרתי "אבל המים קרים. אני עלול

להצטנן."

והוא "אל תפחד. מה, נמאס לך כבר?"

"זה אולי לך נמאס." ושתיתי כוס שניה.

היא נכנסה לי כבר בקושי ולאט. רק

קמתי. ובאמת בנס רוקנתי את הכוס.
ומישקה אז שפך לכוס כל מה שנשאר
בבקבוק. יותר מחצי כוס.
אמרתי "עוד מעט אתפוצץ."
והוא "אז איך זה שאני לא התפוצצתי? גם
אני חשבתי שאתפוצץ. תלחץ קצת."
"מישקה.. אם.. אני.. אתפוצץ.. תהיה..
אחראי.."

והוא עונה "בסדר. תמשיך."
ואני שתיתי שוב. וגמרתי את הכל. ממש
פלא. רק לא יכולתי לדבר. כי המים עמדו
מעל הגרון שלי ונשפכו מהפה. וקצת גם
נשפך מהאף.

ואז רצתי למאזניים. הליצן לא הכיר אותי.
הוא עשה "שיק-שיק" ומיד קרא לכל
האולם "הידד! יש! בדיוק! נקודה בנקודה.
זכייה במינוי שנתי ל'נמלונת'. מקבל אותו
ילד ששוקל בדיוק עשרים וחמישה קילו.
הנה הטופס, מיד אמלא אותו. למחות

שתיתי שלושת רבעים של הכוס והבנתי
שאני מלא. עד הסוף.
אמרתי "די, מישקה! יותר לא יכנס!"
"יכנס, יכנס. זה רק נדמה לך כך. שתה!"
ניסיתי. לא הלך.
ומישקה אומר "אז מה התיישבת כמו
מלך! קום אז יכנס!"

רק עשרים וארבע וחצי קילו."
"אז תן לי" אומר מישקה "כי אני בדיוק
עשרים וחמש. אילו לא שתיתי מיץ, הייתי
מקבל אותו ישר. תן הנה."
"מה? לפי דעתך עמלתי לשווא? לא, אז
הבה והמינוי יהיה שלנו משותף,
חצי-חצי!"

כפיים!"
הוא לקח את יד שמאל שלי והרים אותה,
וכולם מחו כף והליצן נתן תרועה!
אחר כך לקח עט ושאל "איך קוראים לך?
שם פרטי ושם משפחה? ענה!"
ואני שתקתי. הייתי מלא מים ולא יכולתי
לדבר. ואז קרא מישקה "קוראים לו דניס,
משפחה קורבלייב! כתוב, אני מכיר אותו!"
הליצן נתן לי קבלה כתובה ואמר "לפחות
אמור תודה!"

אני נעתי בראש ומישקה קרא שוב "כך
הוא אומר 'תודה'. אני מכיר אותו."
והליצן אומר "הנה ילד! זכה במינוי
'נמלונת' ושותק כאילו מילא את פיו מים."
ומישקה אומר "אל תשים לב עליו, הוא
ביישן. אני מכיר אותו!" והוא לקח אותי
ביד והוביל למטה. ברחוב קצת
התאוששתי. אמרתי "מישקה, לא נעים לי
להביא את המינוי הביתה. הרי אני שוקל